

Viu sau mort?

John Charles Ryle

Predici și eseuri

VIU SAU MORT?

John Charles Ryle

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library. Pentru publicații cristicentrice, contactați Chapel Library la adresa 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaturi, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Cuprins

Capitolul 1. Toți oamenii sunt morți spiritual 7

Capitolul 2. Toți oamenii au nevoie să fie înviați 15

Capitolul 3. Cum este înviat un suflet mort 25

Capitolul 4. Ești viu? 35

„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre.” -
Efeseni 2:1

Acestei întrebări merită să îi acorzi o mie de gânduri. Privește-o cu atenție și gândește-te bine la ea. Caută în inima ta și nu lăsa deoparte această broșură fără o examinare solemnă a sinelui. Ești tu dintre cei vii sau dintre cei morți?

Ascultă-mă în timp ce te voi ajuta să ajungi la un răspuns și îți voi arăta ce a spus Dumnezeu în Scriptură cu privire la acest lucru.

CAPITOLUL 1.

TOȚI OAMENII SUNT MORȚI SPIRITUAL

Mai întâi dă-mi voie să-ți spun că noi toți, prin natura noastră, suntem morți din punct de vedere spiritual.

„Mort” este un cuvânt puternic, însă nu este invenția mea. Nu eu l-am ales. Duhul Sfânt l-a învățat pe Pavel să scrie acest lucru despre efeseni: *„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre”* (Efeseni 2:1). Domnul Isus Hristos a folosit această expresie în pilda fiului risipitor: *„căci acest fiu al meu era mort, și a înviat”* (Luca 15:24, 32). Veți citi această expresie de asemenea în prima epistolă către Timotei: *„Dar cea dedată la plăceri, măcar că trăiește, este moartă”* (1 Timotei 5:6). Poate un om mort să fie mai înțelept decât este scris despre el în Biblie? Nu ar trebui de aceea să iau aminte și să spun ceea ce găsesc în Biblie, nici mai mult, nici mai puțin?

A fi „mort” este o idee îngrozitoare, o idee pe care până și cel mai reticent om ar trebui să o recunoască drept adevărată. Dar lui nu-i place să admită cât de extinsă este

boala sufletului său; el își închide ochii la adevărata dimensiune a pericolului în care se află. Mulți ne-am permite să spunem că majoritatea oamenilor, în mod natural, „nu sunt chiar ce ar trebui să fie: sunt neatenți, sunt schimbători, sunt imorali, sunt sălbatici, nu sunt îndeajuns de serioși.” Dar morți? Oh nu! Nu trebuie nici să amintim. Se merge prea departe spunând asta. Această idee este o piatră de poticnire și o ofensă.

Însă ceea ce ne place nouă în religie este de prea mică importanță. Singura întrebare este, Ce este scris? Ce spune Domnul? Gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile omului și cuvintele lui Dumnezeu nu sunt cuvintele omului. Dumnezeu spune despre fiecare persoană care trăiește și care nu este un creștin autentic și sincer, fie el pe o treaptă socială înaltă sau joasă, bogat sau sărac, bătrân sau tânăr—el este mort din punct de vedere spiritual.

În acest lucru, ca în orice altceva, cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărate. Nimic nu ar putea fi spun mai corect, nimic mai exact, nimic mai adevărat. Dă-mi voie să îți prezint câteva argumente cu privire la acest lucru.

Ce ai fi spus dacă l-ai fi văzut pe Iosif plângându-l pe tatăl său? „Iosif s-a aruncat pe fața tatălui său, l-a plâns, și l-a sărutat” (Geneza 50:1). Dar nu a existat niciun răspuns la afecțiunea lui. Chipul îmbătrânit al acestuia era de

nemișcat, tăcut și liniștit. Fără îndoială că ați ghicit motivul—Iacov era mort.

La ce te-ai fi gândit dacă l-ai fi întâlnit pe fiul văduvei la poarta cetății Nain, întins într-un sicriu, înfășurat în hainele de înmormântare, urmat de mama sa care plângea și dus încet spre mormânt? (Luca 7:12). Fără îndoială că totul ar fi fost clar pentru tine. Nu ar fi fost nevoie de nici o explicație—tânărul era mort.

Îți spun acum că, natural, tocmai aceasta este starea fiecărui om în privința sufletului său. Cred că, în ce privește lucrurile spirituale, aceasta este starea vastei majorități a oamenilor din jurul nostru. Dumnezeu îi cheamă în mod continuu—prin îndurări, prin necezuri, prin slujitorii Lui, prin Cuvântul Său—dar ei nu aud vocea Lui. Domnul Isus Hristos plânge pentru ei, îi roagă, le trimite invitații binevoitoare, insistă pe lângă ei—dar ei nu iau în seamă. Coroana și gloria ființei lor, această bijuterie prețioasă, sufletul lor nemuritor, este prins, este prădat și dus departe—și ei sunt total neîngrijorați. Diavolul îi duce departe, zi după zi, pe drumul larg care duce la distrugere—și ei îi permit să-i facă prizonierii lui fără nici o zbatere. Și acest lucru se întâmplă peste tot în jurul nostru, printre toate clasele sociale, pe toată lungimea și lărgimea acestui pământ. Știi acest lucru în conștiința ta, în timp ce citești aceste cuvinte. Nu poți să negi. Și atunci, întreb eu, ce poate fi spus mai adevărat decât ceea ce spune Dumnezeu:

că toți, prin natura noastră, suntem morți din punct de vedere spiritual?

Atunci când inima omului este rece și nepreocupată de religie, când mâinile lui nu sunt niciodată angajate în lucrarea lui Dumnezeu, când picioarele lui nu sunt obișnuite cu căile lui Dumnezeu, când glasul lui este arareori sau niciodată folosit în rugăciune sau închinare, când urechile lui sunt surde la vocea lui Hristos prin Evanghelie, când ochii lui sunt orbi la frumusețea Împărăției Cerurilor, când mintea lui este plină de lucrurile lumești și nu are loc pentru lucrurile spirituale—atunci când aceste semne sunt găsite într-un om, cuvântul potrivit pentru a-l descrie este cuvântul „Mort.”

Este posibil să nu ne placă acest lucru. Ne putem închide ochii atât la realitățile care se întâmplă în lume cât și la pasajele din Scriptură. Dar adevărul lui Dumnezeu trebuie spus și dacă ne împotrivim proclamării lui sigur facem un lucru rău. Adevărul trebuie proclamat oricât de mult ar condamna. Atâta vreme cât un om nu-L slujește pe Dumnezeu cu trupul, sufletul și duhul său, el nu este în realitate viu. Atâta vreme cât el pune lucrurile esențiale pe ultimul loc și pe cele neimportante pe primul loc, el își îngroapă talantul la fel ca slujitorul nechibzuit și ca rezultat nu aduce Domnului nici un câștig onorabil, iar în ochii lui Dumnezeu este ca și un mort. În Creație, el nu ocupă locul pe care ar fi trebuit să-l ocupe; el nu-și folosește energia și

aptitudinile în felul în care Dumnezeu intenționa să fie folosite. Cuvintele poetului sunt perfect adevărate—

„Doar cel care trăiește pentru Dumnezeu este viu, și pe alături toți sunt morți.”

Aceasta este adevărata explicație a faptului că păcatul nu este simțit, predicile nu sunt crezute, sfatul bun nu este urmat, Evanghelia nu este primită, lumea nu este părăsită, crucea nu este dusă, eul nu este înfrânt, obiceiurile proaste nu sunt părăsite, Biblia este rareori citită, iar genunchii nu sunt așezați niciodată în rugăciune. De ce se întâmplă aceste lucruri peste tot în jur? Răspunsul este simplu—oamenii sunt morți.

Acesta este adevăratul motiv al mulțimii de scuze pe care atât de mulți le enumeră într-un glas. Unii nu sunt învățați, iar alții nu au timp. Unii sunt împovărați cu munca și grija banilor, iar alții cu sărăcia. Unii oameni au probleme în familie, în timp ce alții au probleme de sănătate. Unii întâmpină obstacole ciudate în chemarea lor, pe care ceilalți, ni se spune, nu le pot înțelege; iar alții au anumite situații dificile acasă, pe care așteaptă întâi să le rezolve. Dar Dumnezeu are un cuvânt mai scurt în Biblie care îi descrie pe toți acești oameni. El spune, „Ei sunt morți.” Dacă viața spirituală ar începe să se înfiripe în inima acestor oameni scuzele lor ar dispărea în curând.

Aceasta este adevărata explicație pentru multe lucruri care chinuie inima unui pastor credincios. Mulți oameni din jurul lui niciodată nu participă la închinare. Mulți oameni participă la închinare atât de inconsecvent încât este clar că ei gândesc că nu are nici o importanță. Mulți participă la un singur serviciu divin Duminica, când ar putea la fel de bine să participe de două ori. Mulți nu vin niciodată la masa Domnului și nu participă la nici o întâlnire de peste săptămână. Și de ce se întâmplă toate acestea? Adeseori, de mult prea multe ori, nu poate să existe decât un răspuns pentru acești oameni—Ei sunt morți.

Hai să vedem acum felul în care toți creștinii practicanți ar trebui să se examineze pe ei înșiși și să-și testeze propria lor stare. Morții pot fi găsiți nu doar în cimitire; se găsesc prea mulți în interiorul bisericilor noastre, aproape de amvoanele noastre și prea mulți se găsesc pe bănci. Terenul este la fel ca și valea din viziunea lui Ezechiel, „oasele acestea erau foarte multe pe fața pământului și uscate de tot.” (Ezechiel 37:2, BOR). Există suflete moarte în toate parohiile noastre și pe toate străzile noastre. Cu greu găsești o familie în care toți trăiesc pentru Dumnezeu; cu greu găsești o casă în care cineva să nu fie mort. Haideți cu toții să căutăm și să cercetăm propria casă! Haideți să ne verificăm pe noi înșine. Suntem noi vii sau morți?

Cât de tristă este starea tuturor aceluia care nu au trecut prin nici o transformare spirituală, ale căror inimi

sunt aceleași ca și în ziua în care s-au născut. Între aceștia și Cer există un munte de despărțire. Ei încă au de „trecut din moarte la viață” (1 Ioan 3:14). Oh, dacă ar vedea și ar ști ei pericolul în care se află! Este un semn înfricoșător al morții spirituale care, ca și moartea naturală, nu se simte! Noi îi așezăm cu blândețe pe cei dragi ai noștri în paturile lor înguste, dar ei nu simt nimic din ceea ce facem noi. „Cei morți,” spune omul înțelept, „nu știu nimic” (Eclesiastul 9:5). Și aceasta este situația cu sufletele moarte.

De asemenea, vedeți ce motive au pastorii să fie îngrijorați pentru congregațiile lor. Noi, pastorii, simțim că timpul este scurt, iar viața este nesigură. Noi știm că moartea spirituală este calea cea largă care duce la moartea veșnică. Ne temem ca nu cumva oricare dintre ascultătorii noștri să moară în păcatele lor, nepregătiți, neregenerați, nepocăiți, neschimbați. Să nu vă mirați dacă adesea vorbim cu fermitate și insistăm pe lângă voi cu căldură! Nu îndrăznim să ne adresăm vouă folosind cuvinte măgulitoare, să vă amuzăm cu nimicuri, să spunem lucruri plăcute și să zicem „Pace, pace,” când sunt în joc viața și moartea, și nimic mai puțin. Nenorocirea este printre voi. Noi simțim că stăm între vii și morți. Noi suntem nevoiți și vom „lucra cu multă îndrăzneală.” „Și dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?” (2 Corinteni 3:12; 1 Corinteni 14:8).

CAPITOLUL 2.

TOȚI OAMENII AU NEVOIE SĂ FIE ÎN VIAȚĂ

În al doilea rând, dă-mi voie să-ți spun că este nevoie ca fiecare om să fie însuflețit și făcut viu din punct de vedere spiritual.

Viața este cel mai mare lucru dintre toate posesiunile. Cea mai mare schimbare este cea de la moarte la viață. Și nici o altă schimbare nu va fi vreodată de folos pentru a pregăti sufletul omului pentru Cer.

Nu este vorba de o mică îndreptare și modificare, sau de puțină spălare și purificare, sau despre puțină vopsire și peticire, sau despre a întoarce foaia și a ne schimba comportamentul. Este vorba despre a aduce ceva cu totul nou, plantarea în interiorul nostru a unei noi naturi, a unei ființe noi, a unui nou principiu, a unei minți noi; numai aceasta și nimic mai puțin decât aceasta, va satisface

necesitățile sufletului omului. Nu avem nevoie doar de un înveliș nou, ci de o inimă nouă.

Să tai o bucată de marmură dintr-o carieră și să o cioplești într-o statuie splendidă, să sapi un pustiu și să-l transformi într-o grădină de flori, să topești o bucată de minereu de fier și să-l modelezi într-un arc de ceas—toate acestea sunt schimbări mărețe. Totuși, toate acestea eșuează schimbării de care fiecare copil al lui Adam are nevoie, pentru că ele sunt același lucru într-o formă nouă și aceeași substanță într-o imagine nouă. Dar omul are nevoie de o altoire a ceea ce nu avea înainte. El are nevoie de o schimbare a la fel de mare ca și învierea din morți; el trebuie să devină o creație nouă. Lucrurile vechi trebuie să treacă și toate lucrurile trebuie să devină noi. El trebuie să fie „născut din nou”—născut de Sus, născut din Dumnezeu. Nașterea naturală nu este mai necesară pentru viața trupului, decât este nașterea spirituală pentru suflet (2 Corinteni 5:17; Ioan 3:3).

Știu bine că aceasta este o vorbă grea. Știu bine despre copiii acestei lumi că nu le place să audă că trebuie să se nască din nou. Le muștră conștiințele: îi face să simtă că sunt mai departe de Cer decât ar fi dispuși să recunoască. Li se pare că este ca o ușă îngustă pe care nu sunt dispuși să intre, și cu bucurie ar face ușa mai largă sau s-ar cățăra într-un alt mod. Dar nu îndrăznesc să renunț în această chestiune. Eu nu voi întreține o amăgire spunând

oamenilor că au nevoie doar să se pocăiască puțin și nu voi stârni un dar pe care ei îl au pentru a deveni creștini adevărați. Nu aș îndrăzni să folosesc un alt limbaj decât cel al Bibliei; și spun, folosind cuvinte care sunt scrise pentru învățarea noastră, „Noi toți trebuie să ne naștem din nou; noi toți suntem morți și trebuie să fim aduși la viață.”

Dacă l-am fi văzut la un moment dat în viața sa pe Manase, regele lui Iuda, umplând Ierusalimul cu idoli și ucigându-și copiii în onoarea dumnezeilor falși, iar într-un alt moment curățind templul, distrugând idolatria și trăind o viață sfântă; dacă l-am fi văzut pe Zacheu, vameșul din Ierihon, înșelând, furând și poftind, iar altădată urmându-L pe Hristos și dăruind jumătate din averea sa săracilor; dacă i-am fi văzut pe slujitorii din casa lui Nero conformându-se cu căile destrăbălate ale stăpânului lor, iar altădată i-am fi văzut un gând și-o inimă cu apostolul Pavel; dacă l-am fi văzut pe strămoșul nostru Augustin trăind înainte în adulter, iar mai apoi umblând aproape cu Dumnezeu; dacă l-am fi văzut pe reformatorul nostru Lattimer, cândva predicând sincer împotriva adevărului care este în Isus, iar apoi sacrificându-se chiar până la moarte pentru cauza lui Hristos - dacă am fi văzut oricare din aceste schimbări minunate, întreb pe orice creștin cu judecată, ce am fi spus? Am fi fost mulțumiți să numim aceste schimbări nimic mai mult decât îmbunătățiri sau modificări? Am fi fost satisfăcuți să spunem că Augustin

și-a „reformat căile” și că Latimer „a luat-o de la capăt”? Dacă nu am spune decât atât, pietrele ar striga. Eu zic că în toate aceste cazuri nu a fost nimic mai puțin decât o naștere din nou, o înviere a naturii umane, o înviere din morți. Acestea sunt cuvintele potrivite. Orice alt limbaj este slab, sărac, mizer, nebiblic și lipsit de adevăr.

Nu mă dau înapoi să afirm clar că noi toți avem nevoie de același fel de schimbare dacă vrem să fim mântuiți. Diferența dintre noi și oricare din aceia pe care tocmai i-am menționat este mult mai mică decât ar părea. Scoate învelișul și vei găsi dedesubt aceeași natură, în noi ca și în ei, o natură rea care necesită o schimbare completă. Suprafața pământului este foarte diferită în funcție de climă, dar inima pământului, cred eu, este peste tot aceeași. Mergi unde dorești, de la un capăt la altul al pământului, și dacă sapi în adâncime suficient de mult, vei găsi întotdeauna sub picioarele tale granit sau alte roci. La fel este și cu inimile oamenilor. Obiceiurile sau culoarea lor, căile sau legile lor, pot fi complet diferite; dar omul interior este întotdeauna același. Inimile lor sunt toate la fel în esență - toate împietrite, toate întărite, toate nelegiuite, toate având nevoie să fie înnoite în întregime. Atât nobilul cât și păgânul stau pe aceeași treaptă în această privință. Ambii sunt morți și ambii au nevoie să fie făcuți vii. Amândoi sunt copii ai aceluiași tată Adam care a căzut în păcat și ambii au nevoie să fie „născuți din nou” și făcuți

fii ai lui Dumnezeu. Ochii noștri au nevoie să fie deschiși, indiferent pe ce parte a pământului trăim; în mod firesc noi nu vedem niciodată păcătoșenia noastră, vina sau pericolul în care ne aflăm. Indiferent de națiunea de care aparținem, înțelegerea noastră trebuie luminată; din fire cunoaștem puțin sau nimic despre planul de mântuire; ca și cei care au construit turnul Babel, noi plănuim să ajungem în Cer prin eforturile proprii. Indiferent de biserica de care aparținem, voințele noastre trebuie să fie supuse și îndreptate în direcția corectă; în mod natural noi nu am alege niciodată lucrurile care ne aduc pacea, noi nu am veni niciodată la Hristos. Indiferent de clasa socială pe care am avea-o în viață afecțiunile noastre trebuie îndreptate către lucrurile de Sus; în mod firesc noi le-am îndrepta către lucrurile de jos, pământești, senzuale, de scurtă durată și inutile. Mândria trebuie să facă loc smereniei, îndreptățirea de sine – lepădării de sine, neglijența – seriozității, lumescul – sfințeniei, necredința - credinței. Împărăția lui Satan trebuie să fie distrusă în noi, iar Împărăția lui Dumnezeu așezată. Eul trebuie crucificat, iar Hristos trebuie să domnească. Până ce aceste lucruri se întâmplă, noi suntem morți ca și pietrele. Numai când aceste lucruri încep să se întâmple, este semnul că suntem vii.

Pentru unii, îndrăznesc să spun că acest lucru sună a nebunie. Dar, mulți oameni care sunt vii pot mărturisi

că acest lucru este adevărat. Mulți ne pot spune că ei cunosc în întregime acest lucru prin experiență și că într-adevăr ei se simt oameni noi. Ei iubesc lucrurile pe care odată le-au urât și urăsc lucrurile pe care odată le-au iubit. Ei au obiceiuri noi, prieteni noi, căi noi, gusturi noi, sentimente noi, opinii noi, necazuri noi, bucurii noi, îngrijorări noi, plăceri noi, speranțe noi și temeri noi. Pe scurt, întreaga înclinație și direcție a ființei lor sunt schimbate. Întreabă rudele și prietenii lor cei mai apropiați, și ei vor mărturisi aceste lucruri. Fie că le place sau nu, ar fi obligați să mărturisească că aceștia nu mai sunt la fel.

Multe persoane ar putea să îți spună că odată nu se credeau a fi mari păcătoși. În orice caz își închipuiau că nu sunt mai răi decât alții. Acum ar putea spune ca și apostolul Pavel că ei se simt ca fiind „cel dintâi dintre păcătoși” (1 Timotei 1:15).

Cândva nu considerau că au o inimă rea. Poate că aveau greșelile lor și se gândeau că au luat-o pe căi rele din cauza unor anturaje rele sau a ispitelor, dar în esență ei credeau că aveau o inimă bună. Acum în schimb, aceiași oameni ți-ar spune că nu cunosc nici o inimă mai rea ca a lor. Ei își găsesc propria inimă „nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” (Ieremia 17:9).

Cândva, ei nu se gândeau că a merge în Cer este o chestiune foarte grea. Ei credeau că trebuie doar să se pocăiască și să spună câteva rugăciuni, să facă ce puteau ei și Hristos va împlini ce le lipsea. Acum ei însă sunt convinși că drumul este îngust și că puțini îl găsesc. Ei știu că nicio-dată nu ar fi putut face pace cu Dumnezeu prin ei înșiși. Sunt convinși că nimic în afară de sângele lui Hristos nu ar putea să le spele păcatele. Singura lor speranță este să fie „socotiți neprihăniți prin credință, fără faptele Legii” (Romani 3:28).

Cândva, ei nu puteau să vadă nici o frumusețe și nici o desăvârșire în Domnul Isus Hristos. Nu puteau înțelege cum de unii predicatori vorbeau așa de mult despre El. Acum ei ți-ar spune că El este perla de mare preț, cel mai mare dintre zece mii, Răscumpărătorul, Avocatul, Preotul, Regele, Medicul, Păstorul, Prietenul lor, că El este totul pentru ei.

Cândva, ei gândeau superficial cu privire la păcat. Nu puteau să înțeleagă nevoia de a fi așa specifici în legătură cu păcatul. Nu considerau că vorbele, gândurile și acțiunile unui om ar fi de o importanță prea mare și că ar necesita o asemenea vigilență. Acum însă, ei ți-ar spune că păcatul este cel mai îngrozitor lucru, pe care îl urăsc, fiind durerea și povara vieților lor. Ei tânjesc să fie mai sfinți. Ei se pot identifica în întregime cu dorința lui Whitefield, care a spus: „Vreau să merg acolo unde nu voi mai păcătui

și unde nu voi mai vedea păcatele altora.” Cândva, ei nu găseau plăcere în mijloacele harului. Biblia era neglijată. Rugăciunile lor, dacă aveau vreunele, nu erau decât un biet formalism. Duminica era o zi obositoare. Predicile erau epuizante și adesea îi adormeau. Acum toate s-au schimbat. Aceste lucruri reprezintă hrana, confortul și încântarea sufletelor lor. Cândva le displăceau creștinii sinceri. Îi evitau considerându-i persoane deprimare, triste și slabe. Acum aceștia li se par cei mai deosebiți oameni de pe pământ, pe care nu se satură să îi întâlnească. Nicio dată nu sunt mai fericiți ca atunci când sunt în compania acestora. Ei simt că dacă toți bărbații și toate femeile ar fi fost sfinți, cerul ar fi coborât pe pământ. Cândva, lor le păsa doar de această lume, plăcerile ei, afacerile ei, de pasiunile și răsplățile ei. Acum însă, ei privesc asupra lumii ca fiind un loc gol, nesatisfăcător, un han, o locuință, un atelier pentru viața ce va veni. Comorile lor sunt în Cer. Casa lor este dincolo de mormânt.

Mai întreb o dată, „Ce reprezintă toate acestea decât o viață nouă? O asemenea schimbare pe care am descris-o mai sus nu este un vis sau o fantezie. Este un lucru real, de actualitate, pe care nu puțini în această lume l-au cunoscut sau simțit. Nu este ceva care vine din propria mea imaginație. Este un lucru adevărat, la îndemâna oamenilor.

Dar oriunde are loc o asemenea schimbare, acolo vezi lucrul despre care vorbesc acum - vezi pe cel mort înviat, o creație nouă, un suflet născut din nou.

Mi-aș dori ca Dumnezeu să fi făcut astfel de schimbări să fie mai des întâlnite între noi! Mi-aș dori, și spun asta înaintea lui Dumnezeu, ca să nu fi existat atâtea mulțimi de oameni, despre care să spunem chiar plângând, că ei nu cunosc nimic din ceea ce vorbim noi aici. Dar, fie că vedem asta des sau rar, un lucru îl pot spune cu claritate, acesta este felul de schimbare de care toți avem nevoie. Eu nu susțin ideea că toți trebuie să experimentăm în exact același fel această schimbare. Dimpotrivă, eu spun că schimbarea este diferită în persoane diferite, și că implică un grad diferit, o extindere diferită asupra domeniilor din viață și o intensitate diferită. Harul poate fi firav și totuși adevărat; viața poate fi plăpândă, dar reală. Dar pot să afirm cu siguranță că toți trebuie să trecem printr-o schimbare de acest fel, dacă e să fim vreodată mântuiți. Până când această schimbare are loc în noi, nu există nici un pic de viață în vreunul dintre noi. Am putea trăi ca niște oameni care merg la biserică cu regularitate, dar nu suntem creștini dacă nu suntem schimbați.

Mai devreme sau mai târziu, între leagăn și coșciug, toți ce care sunt mântuiți trebuie să experimenteze învierea spirituală. Cuvintele pe care bătrânul Berridge le

are gravate pe piatra sa de mormânt sunt adevărate: „Citorule! Ești tu născut din nou? Ține minte! Nu există mântuire fără nașterea din nou.”

Iată ce prăpastie imensă există între omul care este creștin cu numele și de formă, și acela care este creștin în adevăr și cu fapta. Aici nu e vorba despre o diferență între unul care e un pic mai bun și altul care e un pic mai rău decât vecinul său; ci este diferența între a fi viu și a fi mort. Cel mai neînsemnat fir de iarbă care crește în creierii munților este un lucru mult mai nobil decât cea mai frumoasă floare de ceară care a fost gravată vreodată, pentru simplul motiv că are viață în el – ceea ce nu poate fi creat cu toată știința omului. Cea mai splendidă statuie de marmură din Grecia sau Italia este nimic când e pusă alături de cel mai sărman copilăș care se leagănă de ușa casei, pentru că frumusețea statuii este una moartă. Tot așa, cel mai firav dintre membrii familiei lui Hristos este de departe mai prețios în ochii lui Dumnezeu decât cel mai erudit învățat al lumii acesteia. Unul trăiește pentru Dumnezeu, și va trăi veșnic; celălalt, cu toată știința lui, este mort în păcat.

Voi, cei care ați trecut de la moarte la viață, aveți într-adevăr motive să fiți recunoscători! Amintiți-vă cum erați odată, prin firea voastră. Gândiți-vă ce sunteți acum prin har. Priviți la oasele moarte ale morților. Așa erați și

voi; dar cine v-a făcut să fiți acum diferiți? Mergeți și cădeți la picioarele Dumnezeului vostru! Binecuvântați-L pentru harul Lui, pentru Harul Lui deosebit. Spuneți-I adesea: „Cine sunt eu, Doamne, ca să mă aduci aici unde sunt? Și de ce pe mine? De ce ai fost atât de milostiv cu mine?”

CAPITOLUL 3.

CUM ESTE ÎNVIAT UN SUFLET MORT

În al treilea rând, dați-mi voie să vă spun în ce fel este înviat spiritual un suflet mort.

Cu siguranță că, dacă nu v-aș spune cum se petrece asta, ar fi o cruzime să scriu ce am scris. Ar fi ca și cum v-aș conduce într-o sălbăticie înfricoșătoare, după care v-aș abandona acolo fără pâine și fără apă. Sau ca și cum v-aș porunci să faceți cărămizi, dar aș refuza să vă dau materialele cu care să le produceți. Dar eu nu voi face asta. Nu vă voi abandona până când nu vă voi arăta poarta cea îngustă către care trebuie să alergați. Cu ajutorul lui Dumnezeu, vă voi arăta ceea ce stă înaintea sufletelor moarte.

Un lucru este foarte clar – prin eforturile noastre, noi nu putem produce această schimbare extraordinară.

Nu avem în noi puterea aceasta. Nu deținem tăria sau puterea de a face această schimbare. Am putea să ne schimbăm păcatele, dar nu ne putem schimba inimile. Am putea să o luăm pe alte căi în viețile noastre, dar nu putem să producem naturi noi pentru ființele noastre. Am putea să ne reformăm viețile în mod considerabil. Am putea să abandonăm multe obiceiuri exterioare greșite și chiar să începem să facem multe fapte bune de ochii lumii. Dar nu putem să schimbăm dispoziția interioară din noi. Nu putem să creăm ceva din nimic. Etiopianul nu-și poate schimba pielea, după cum leopardul nu-și poate schimba petele de pe blana lui. Cu atât mai puțin suntem noi în stare să punem viață în sufletele noastre (Ieremia 13:23).

Un alt lucru este la fel de clar – nici vreun alt om nu poate face această schimbare pentru noi. Pastorii ne pot predica, se pot ruga pentru noi, ne pot primi în fața tuturor din biserică la botez, ne pot primi la împărtășanie și ne pot împărți vinul și pâinea, dar ei nu pot produce în noi viață spirituală. Ei pot să facă să ne purtăm civilizat în fața altora și ne pot determina să avem o oarecare decență în loc să păcătuim în văzul tuturor, dar ei nu pot pătrunde dincolo de suprafață. Ei nu pot să ne schimbe inimile. Pavel poate semăna și Apolo poate uda, dar numai Dumnezeu poate să dea creșterea (1 Corinteni 3:6).

Cine poate atunci să învie un suflet? Nimeni altcineva decât Dumnezeu. Numai El poate să creeze o ființă

din nou, El, Singurul care a creat lumea din nimic în ziua creației. Numai Cel care a creat omul din țărână și i-a dat suflare de viață în trup ar putea vreodată să dea viață sufletului lui. A Lui este această lucrare, pe care o face prin Duhul Lui Sfânt, și a Lui este și puterea cu care face aceasta.

Evangelhia glorioasă ne arată și cum se petrece aceasta. Domnul Isus este un Mântuitor complet. Acest măreț și viu Cap al Bisericii nu are membre moarte. Poporul Lui este format din aceia care nu sunt doar justificați și iertați, ci înviați împreună cu Hristos și făcuți părtași învierii Lui. Duhul Sfânt îl alipește pe păcătos de Hristos și îl înviază prin această unire cu El din moarte la viață. În El, păcătosul trăiește crezând. Izvorul vieții lui stă în această unire dintre Hristos și sufletul său, unire pe care Duhul o începe și tot El o întreține. Hristos este izvorul destinat pentru orice viață spirituală, iar Duhul Sfânt este agentul care aduce acea viață în sufletele noastre.

De aceea, vino la Hristos ca să ai viață. El nu te va respinge. În clipa în care omul acela mort a atins trupul lui Elisei, a înviat și s-a ridicat în picioare (2 Împărați 13:21). În clipa când tu atingi pe Domnul Isus cu mâna credinței, vei învia pentru Dumnezeu, și ți se vor ierta toate păcatele. Vino, și sufletul tău va trăi.

Eu nu disper niciodată în legătură cu vreo persoană care devine creștin, oricare ar fi fost trecutul ei. Știu cât de mare este schimbarea aceasta de la moarte la viață. Știu munții care par să despartă pe unii dintre noi de cer. Știu cât de greu este pentru un păcătos, cunosc prejudecățile și păcătoșenia disperată a inimii lumești. Dar îmi amintesc că Dumnezeu Tatăl a creat din nimic această lume frumoasă și ordonată. Îmi amintesc vocea Domnului Isus care l-a atins pe Lazăr când era deja mort de 4 zile, și când l-a sculat din mormânt. Îmi amintesc de victoriile uimitoare pe care Duhul lui Dumnezeu le-a câștigat în fiecare națiune de sub cer. Îmi amintesc toate acestea, și simt că nu am motive să disper. Aceia dintre noi care acum par morți cu desăvârșire în păcat, pot încă să fie înviați și să umble înaintea lui Dumnezeu într-o viață nouă.

Duhul Sfânt este milostiv și iubitor. El nu abandonează pe nici un om din cauza stricăciunii acestuia. El nu trece pe lângă nimeni din cauză că păcatele acelui om ar fi negre sau roșii.

În cei din Corint nu era nimic, nici un merit care să îl determine pe Duhul să se pogoare și să îi învieze. Pavel spune despre ei că fuseseră „curvari, închinători, preacurvari, malahi, sodomiți, hoți, lacomi, bețivi, defăimători, hrăpareți”. „Și așa erați unii din voi!” a adăugat el. Totuși, pe unii dintre aceștia Duhul i-a înviat. De aceea, Pavel scrie: „Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți

neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeuului nostru” (1 Corinteni 6:9-11).

Nu era nimic nici în cei din Colose care să Îl determine să le viziteze inimile. Pavel ne spune că ei umblaseră în „curvie, necurăție, patimă, poftă rea, și lăcomie, care este o închinare la idoli.” Cu toate acestea, pe unii ca ei i-a înviat Duhul. El i-a determinat să se “dezbrace de omul cel vechi, cu faptele lui, și să se îmbrace cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Coloseni 3:5-10).

Nu era nimic în Maria Magdalena ca să merite ca Duhul să îi învie sufletul. Cândva, ea era posedată de „șapte draci”. Și totuși pe ea Duhul a făcut-o o făptură nouă, a separat-o de păcatele ei, a adus-o la Hristos și a făcut-o să vină „ultima la cruce, dar prima la mormântul învierii.”

Niciodată, niciodată nu va respinge Duhul vreun suflet pentru că ar fi păcătos. El n-a făcut niciodată așa ceva până acum și nici nu o va face vreodată. Este slava Lui să curețe mințile celor mai necurați, și să îi facă temple în care El Însuși să locuiască. El poate lua pe cel mai rău dintre păcătoși și să îl facă un vas al harului.

Duhul Sfânt este un Duh uimitor de puternic. El poate schimba o inimă de piatră într-o inimă de carne. El

poate frânge și distruge cele mai puternice obiceiuri rele, ca pe un fir de ață aruncat în foc. El poate face cele mai dificile lucruri să pară ușoare, și poate face ca obiecțiile cele mai strașnice să se topească precum zăpada primăvara. El poate tăia zăbrelele de oțel și poate arunca porțile prejudecăților de perete. El poate umple orice vale și poate face orice loc aspru să devină neted. El a făcut toate aceste lucruri foarte des, și cu siguranță că poate repeta aceasta.

Duhul poate să ia un evreu, cel mai strașnic vrăjmaș al creștinismului, poate lua pe cel mai înfierat persecutor al credincioșilor adevărați, pe cel mai puternic susținător al noțiunilor fariseice, pe cel mai înverșunat împotrivor al doctrinei evanghelice, și să întoarcă acel om, făcându-l un predicator zelos al însăși credinței pe care el odată o voia distrusă. El a făcut deja aceste lucruri cu unii oameni. A făcut deja aceste lucruri cu apostolul Pavel.

Duhul Sfânt poate lua un călugăr romano-catolic, crescut în mijlocul superstițiilor religiei lui, învățat din pruncie să creadă învățăturile false și să asculte de Papa, cufundat cu totul în erezii, și să facă din acel om cel mai clar susținător al justificării prin credință din întreaga lume. Și El chiar a făcut acest lucru, dacă ne gândim la Martin Luther.

Duhul Sfânt poate lua un tinichigiu englez, fără carte, reputație sau bani, un om vestit la vremea lui prin

nimic altceva decât prin blasfemii și înjurături, și să îl facă pe acel om să scrie o carte religioasă, care să rămână peste timp fără rival, neegalată de vreo altă carte de la apostoli încoace. Și El chiar a făcut aceste lucruri, le-a făcut cu John Bunyan, autorul cărții *Călătoria Creștinului*.

Duhul Sfânt poate lua un marinar cufundat în plăceri lumești și în păcat, un căpitan stricat al unui vapor de sclavi, și să îl transforme într-un predicator de succes al Evangheliei, autor de scrisori care sunt o comoară de evlavie practică, și autor de imnuri care sunt cunoscute și cântate oriunde se vorbește limba engleză. El a făcut deja acest lucru cu John Newton.

Duhul a făcut toate acestea, ba chiar mult mai mult, lucruri despre care nu avem timp acum să vorbim în detaliu. Dar mâna Duhului nu s-a scurtat. Puterea Lui nu a slăbit. El este ca și Domnul Isus, „același ieri, și azi și în veci” (Evrei 13:8). El încă face minuni, și va continua așa până la sfârșit.

O spun din nou, eu nu disper niciodată cu privire la sufletul vreunui om, că n-ar putea să fie înviat. Aș dispera dacă acest lucru ar depinde de om. Unii par atât de împietriți, încât nu aș avea nici o speranță pentru ei. Ar trebui să disper dacă mântuirea lor ar depinde de lucrarea predicatorilor. Până și cei mai buni dintre noi nu suntem decât niște sărmane și plâpânde creaturi! Dar nu pot să disper

atunci când îmi amintesc că Dumnezeu, Duhul Sfânt este Acela care dă viață sufletului, fiindcă știu și sunt convins că Lui nu îi este nimic imposibil.

N-ar trebui să fiu surprins să aud, chiar în această viață, că până și cel mai împietrit om de pe lista cunoștințelor mele a ajuns să fie înmuiat, și cel mai mândru dintre ei și-a luat locul la picioarele lui Isus ca un blând copilăș.

Nu ar trebui să fiu surprins să întâlnesc pe mulți în acea zi a judecății, stând la dreapta scaunului de judecată, pe care, când voi muri, îi voi lăsa în această lume rătăcind pe calea cea largă. Nu voi spune atunci, „Ce? Tu ai ajuns aici?“, ci doar le voi aminti atunci, „Nu era cuvântul acesta adresat vouă, când eram printre voi? Nimic nu este imposibil pentru Acela care învie morții.”

Vrea vreunul dintre noi să ajute Biserica lui Hristos? Să se roage pentru o revărsare măreață a Duhului. Numai El poate să dea viață predicilor, să dea utilitate sfaturilor și putere muștrărilor, demolând astfel zidurile înalte din inimile păcătoase. Nu de predici mai bune și nici de scrieri mai elevate avem nevoie noi astăzi, ci de o mai mare prezență a Duhului Sfânt.

Simte cineva cea mai mărunță atracție către Dumnezeu, cea mai mică preocupare pentru sufletul său nemuritor? Atunci aleargă la acel izvor deschis al apelor vii,

Domnul Isus Hristos, și vei primi Duhul Sfânt (Ioan 7:39). Roagă-te de îndată pentru Duhul Sfânt. Nu gândi că nu mai este speranță pentru tine. Duhul Sfânt este promis „celor care I-l cer” (Luca 11:13). Însăși Numele Lui este acela de Duh al promisiunii și Duhul vieții. Nu-I da nici o clipă de odihnă până când nu se va pogori și îți va da o inimă nouă. Strigă cu putere la Domnul, spune-I, „Bindecu-vântează-mă și pe mine, înviază-mă, fă-mă și pe mine viu!”

CAPITOLUL 4.

EȘTI VIU?

Vreau să închei acum cu niște aplicații.

A. În primul rând, aș pune fiecărui cititor această întrebare: „Ești mort, sau ești viu?”

Dă-mi voie, în calitate de trimis al lui Hristos, să pun această întrebare fiecărei conștiințe. Nu există decât două căi pe care se poate merge – calea îngustă și calea largă; două grupuri de oameni care vor exista în Ziua Judecării – cei de la dreapta lui Dumnezeu, și cei de la stânga; două categorii de oameni din biserica pretinsă a lui Hristos, și tu ești neapărat parte din una din acestea două. Unde te afli? Printre cei vii, sau printre cei morți?

Ție îți vorbesc acum, nimănui altcuiva, nu vecinului tău, nu africanilor și nici celor din Noua Zeelandă, ci ție. Vezi că nu te întreb dacă ești un înger, sau dacă ai gândirea lui David sau a lui Pavel, ci te întreb dacă ai acea nădejde bine întemeiată că ești o făptură nouă în Hristos

Isus. Te întreb dacă ai motive temeinice să crezi că te-ai lepădat de omul cel vechi și te-ai îmbrăcat cu cel nou, dacă ești conștient că ai trecut cu adevărat printr-o schimbare reală a inimii; dacă ești, într-un cuvânt, mort sau viu.

1) Nu respinge cuvintele mele spunându-ți că ai fost primit să fii membru al bisericii prin faptul că ai fost botezat, sau că ai primit har și duh la împărtășanie; nu, ci trebuie să fii viu. Aceste lucruri nu te vor salva. Pavel însuși spune despre o văduvă botezată care trăia în plăceri lumești: „Dar cea dedată la plăceri, măcar că trăiește, este moartă” (1 Timotei 5:6). Însuși Domnul Isus Hristos i-a spus mai marelui bisericii din Sardes că: „Îți merge numele că trăiești, dar ești mort” (Apocalipsa 3:1). Viața despre care vorbești când te caracterizezi nu valorează nimic dacă ea nu se și vede în practică. Arat-o, dacă vrei să cred că ea există. Harul înseamnă lumină, iar lumina se vede întotdeauna. Harul înseamnă sare, și sarea are întotdeauna gust. O locuire a Duhului în inimă care nu se vede prin roadele ei exterioare, și un har pe care ochii oamenilor nu îl pot distinge, sunt lucruri care trebuie văzute cu maximă suspiciune. Crede-mă, dacă nu ai nici o altă dovadă a vieții tale spirituale decât botezul tău, atunci ești încă un suflet mort.

2) Nu îmi spune că avem de-a face cu o chestiune asupra căreia nu te poți decide ce să răspunzi și că ți se pare dificil să ai o opinie în această privință. O, dar acesta

este un refugiu zadarnic și dovada unei false smerenii. Viața spirituală nu este un lucru atât de invizibil și de îndoielnic pe cât vrei tu să o consideri. Există dovezi și semne prin care prezența ei se face observată și dovedită de către aceia care cunosc Biblia. „Noi știm,” spunea apostolul Ioan, „că am trecut din moarte la viață” (1 Ioan 3:14). Perioada sau momentul exact al acestei treceri poate să nu fie văzut de toți oamenii. Realitatea ei însă foarte rar va putea fi păstrată ascunsă sau incertă. Este adevărat și uimitor ce a spus lui Whitefield acea fetiță din Scoția, când a fost întrebată dacă inima ei a fost schimbată: ea știa că ceva se schimbase, credea că putea fi lumea, că putea fi inima ei, dar cert era că o schimbare mare se petrecuse undeva, lucru de care era sigură, fiindcă orice lucru i se părea diferit față de situația anterioară. O, încetează să fugi de această cercetare! Ești mort, sau ești viu?

3) Nu răspunde că nu știi. Zici că ești de acord că este vorba despre o chestiune importantă; speri că vei afla care este starea ta înainte de a muri, prin aceasta vrând să spui că te vei preocupa mai profund când vei avea timp de așa ceva; dar în prezent, nu știi care este starea ta.

Nu știi! Și totuși raiul sau iadul depind de răspunsul la această întrebare. O veșnicie de fericire sau ruină depinde de răspunsul tău. Totuși în ce privește preocupările lumești nu ești la fel de nehotărât. Nu îți duci viața pe

această lume într-o indecizie permanentă. Privești înainte, și îți faci rezerve pentru orice situație neprevăzută. Îți asiguri viața și casa. De ce nu ai proceda la fel cu sufletul tău muritor?

Dar tu nu știi! Totul în jurul tău este nesigur. Nu ești decât un vierme sărman, deși trupul tău este creat frumos și armonios și pentru sănătatea ta te îngrijești într-o mie de modalități. Dar următoarea dată când margaretele vor înflori, se prea poate să o facă pe mormântul tău. Totul înaintea ta este întunecat. Nu știi ce îți aduce ziua de mâine, cu atât mai puțin anul viitor. De ce să nu rezolvi situația sufletului tău fără întârziere?

Fie ca toți cititorii acestei broșuri să înceapă să își examineze sufletele. Nu te odihni până când nu știi care este starea sufletului tău înaintea lui Dumnezeu. Ezitarea în această privință este un semn rău, căci ea izvorăște dintr-o conștiință stânjenită. Ea arată că omul a ajuns să gândească rău despre însăși situația sa. El simte, ca un negustor necinstit, că nu poate suporta o astfel de examinare, și de aceea el stinge lumina.

În lucrurile spirituale, ca în orice altceva, cea mai mare dovadă de înțelepciune este să te asiguri că ești unde trebuie. Nu gândeți ca și cum timpul ți-ar rezolva de la sine situația. Nu îți măsura starea ta prin comparație cu a altora, ci măsoară-te după Cuvântul lui Dumnezeu. A greși

în legătură cu sufletul tău înseamnă a greși pe vecie. „Cu siguranță,” spunea Leighton, „cei care nu sunt născuți din nou, într-o zi vor dori să nu se fi născut vreodată.”

Oprește-te astăzi și gândește! Vorbește cu inima ta. Mergi în cămăruța ta și analizează-te. Străduiește-te să fii singur cu Dumnezeu. Privește la această problemă pe deplin, cu onestitate, fără ocolișuri. Ce îți spune inima? Ești tu printre cei vii, sau printre cei morți?

B. În al doilea rând, aș vrea să vorbesc cu toată afecțiunea celor care sunt morți spiritual.

Ce să vă spun? Ce-aș putea să vă spun? Ce cuvinte ar putea să vă impresioneze cu ceva inimile?

Iată ce vă spun – voi plânge pentru sufletele voastre. Cu toată seriozitatea. Vouă se poate să nu vă pese prea mult. Ați putea să nu prea luați în seamă ce vă spun. Ați putea să citiți numai pe ici-pe colo cuvintele mele, și după aceea să le disprețuiți și să vă întoarceți la preocupările voastre lumești; dar nu puteți să mă opriți să simt pentru voi, indiferent cât de puțin vă pasă de voi înșivă.

Nu plâng eu când văd un tânăr ruinându-și esența sănătății sale trupești prin complacerea în poftele și pasiunile lui lumești, semănând amărăciune pentru anii bătrâneții sale? Cu cât mai mult voi plânge pentru sufletele noastre.

Nu plâng eu când văd oameni bătându-și joc de averile lor și risipindu-le în plăceri și nebunii? Cu atât mai mult voi plânge pentru sufletele voastre.

Nu plâng eu când aud de vreunul că își toarnă în trup otrăvuri peste otrăvuri, sub pretextul că sunt plăcute la gust, după cum consumă chinezii opiumul, dând astfel drumul numărătorii inverse a vieții lui, ca și cum n-ar fi alergat prea repede prin viață, și n-ar fi săpat, sticlă după sticlă, propria-și groapă? Cu atât mai mult voi plânge pentru sufletele voastre.

Plâng la gândul oportunităților de aur pe care le aruncați, la gândul că Îl respingeți pe Hristos, la gândul sângelui răscumpărării pe care îl călcați în picioare, la gândul că vă împotriviți Duhului, că ignorați Biblia, că disprețuiți cerul și că puneți lumea mai presus de Dumnezeu. Plâng la gândul că vă lipsește fericirea adevărată, la faptul că pacea și mângâierea stau departe de voi, la faptul că vă văd adunându-vă comori de ruină, și la gândul momentului amarnic când vă veți trezi, dar când va fi prea târziu.

Trebuie să plâng, nu mă pot abține. Alții cred că e de ajuns să plângă pentru trupurile moarte ale celor care le-au fost dragi. În ce mă privește, eu cred că sufletele voastre moarte sunt mai degrabă un motiv de a plânge pentru voi. Copiii acestei lumi cred uneori că este ceva greșit să fii atât de serios și sobru. Dar când mă uit la această

lume, cu adevărat mă minunez cum de putem vreodată să zâmbim.

Aș vrea să întreb pe toți cei care sunt morți în păcatele lor: De ce ai vrea să mori? Este păcatul atât de dulce și bun încât să nu vrei să te lași de el? Îți aduce această lume atâta satisfacție încât să nu poți să o abandonezi? Este slujirea ta față de Satana atât de plăcută încât tu și el să nu vă despărțiți niciodată? Este Raiul un lucru atât de sărăcăcios încât să nu merite să îl cauți? Are sufletul tău un preț atât de mărunț încât să nu merite efortul să fie mântuit? O, întoarce-te! Întoarce-te până nu este prea târziu! Dumnezeu nu vrea ca tu să pieri. El spune: „Eu nu doresc moartea celui ce moare.” Isus te iubește și este întristat văzându-ți nebunia. El a plâns pentru Ierusalimul păcătos, spunând, „De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!” Fii sigur că odată ce vei fi pierdut, sângele tău va fi asupra capului tău. „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina.” (Ezechiel 18:32; Matei 23:37; Efeseni 5:14).

Crede-mă, adevărata pocăință este acel pas pe care niciun om nu l-a regretat vreodată. Mii de oameni au spus când și-au sfârșit umblarea pe acest pământ că regretă că nu l-au slujit pe Dumnezeu mai de tineri. Nici un urmaș al lui Adam nu a spus, când a părăsit această lume, că a purtat prea mult de grijă sufletului său. Calea vieții este o cale îngustă, dar pașii care duc într-acolo nu sunt decât

într-o singură direcție: nici un urmaș al lui Adam nu s-a întors să spună că totul a fost o iluzie. Calea lumii este însă o cale largă, dar milioane de oameni au abandonat-o, și au mărturisit despre ea că a fost o cale a amărăciunii și dezamăgirii.

C. În al treilea rând, aș vrea să vorbesc celor care sunt vii.

Sunteți voi cu adevărat vii în Dumnezeu? Puteți spune cu adevărat, „Am fost mort, dar acum sunt viu; am fost orb, dar acum văd”? Atunci aveți grijă să dovedeți aceasta prin faptele voastre. Mărturia voastră să fie în acord cu ceea ce pretindeți că sunteți. Faceți așa fel încât vorbele, faptele, căile și caracterul vostru, toate acestea să spună aceeași poveste. Viața voastră să nu fie sărăcăcioasă și molatecă precum un melc, ci mai degrabă să fie plină de energie, ca a unei căprioare sau a unei păsări. Fie ca harurile voastre să strălucească astfel încât cei care trăiesc în preajma voastră să vadă că Duhul locuiește în inimile voastre. Lumina voastră să nu fie slabă, abia licărind, nesigură, ci ea să fie constantă, ca un foc veșnic ce arde pe altar și care nu se micșorează niciodată. Creștinismul vostru să fie atât de distinct, privirea să vă fie atât de distinsă, inima atât de plină și umblarea atât de dreaptă încât toți cei care vă văd să nu aibă nici o umbră de îndoială cu privire la ai cui sunteți și cui slujiți. Dacă suntem înviați de Duhul Sfânt, nici unul n-ar trebui să ne îndoim de asta. N-

ar trebui să fie nevoie să le spunem oamenilor, ca și cum ei s-ar uita la un tablou prost pictat și să fie nevoie să explicăm: „Acesta este un creștin.” N-ar trebui să fim atât de molcomi și tăcuți încât oamenii să fie nevoiți să se apropie de noi, să se holbeze la noi și să își spună: “Ăsta e viu sau mort?”

Ești viu? Atunci ai grijă să dovedești asta prin creșterea ta. Fă ca marea schimbare produsă în tine să fie din ce în ce mai evidentă. Lumina ta să fie crescândă, nu ca soarele lui Iosua în valea Aialonului, când a stat pe loc (Iosua 10:12), nici ca soarele lui Ezechia, care a luat-o înapoi (2 Împărați 20:9-11), ci să strălucească din ce în ce mai puternic până la capătul zilelor tale. Chipul Domnului tău, în care ai fost înnoit, să crească tot mai clar și mai vizibil cu fiecare lună. Să nu fie ca imaginea și inscripția de pe o monedă, mai puțin vizibilă și mai tocită pe măsură ce este folosită mai mult. Dimpotrivă, să devină mai clară cu cât este mai veche, iar asemănarea cu Împăratul tău să fie tot mai mare și mai deplină.

Eu nu cred deloc într-o viață de credință care stă pe loc. Nici nu îmi pot închipui creștinul ca fiind destinat să fie ca un animal, să crească până la o anumită vârstă, după care să se oprească. Dimpotrivă, eu cred că el a fost destinat să fie ca un copac și să crească permanent, întărindu-se în putere și în vigoare până la capătul zilelor sale. Amințiți-vă cuvintele apostolului Petru: „De aceea, dați-vă și

voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni” (2 Petru 1:5-7). Iată calea prin care poți fi un creștin util. Oamenii vor crede că ești creștin adevărat când vor vedea o creștere constantă a ta, și foarte probabil că vor ajunge să își dorească să fie ca tine. Aceasta este o cale de a căpăta mângâierea siguranței mântuirii tale. „În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:11). Dacă vrei să fii vreodată util și fericit în umblarea credinței tale, lasă ca motto-ul tău să fie acesta, „Înainte, înainte!”, până la capătul zilelor tale.